

- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy w sytuacji gdy przyjęty został akt planowania przestrzennego dotyczący bardziej rozległego jednolitego obszaru geograficznego wymagającego zasadniczo zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/42/WE w związku z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG, przeprowadzenia strategicznej oceny wpływu na środowisko, która nie miała miejsca i gdy stwierdzono ponadto, że uprzednia ocena wpływu na środowisko była wymagana jedynie dla niektórych stref tego obszaru – z powodu późniejszych uregulowań dotyczących dozwolonych sposobów użytkowania i działalności i które nie stanowią zwykłych planów zagospodarowania – lecz nie dla większości z nich, jako że przyjęte uregulowanie w części w której dotyczy tych ostatnich stref stanowi plan zagospodarowania, dla którego zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/42/WE w związku z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG nie jest wymagana ocena, uzasadnione jest zgodnie z dyrektywą 2001/42/WE, stwierdzenie częściowej nieważności wszystkich omawianych przepisów i w konsekwencji uchylenie uregulowania, jedynie w odniesieniu do tych części, które dotyczą stref, dla których wymagana jest uprzednia ocena wpływu na środowisko – zgodnie z nowymi przepisami w dziedzinie – czego dalszą konsekwencją jest, w następstwie ich częściowego uchylenia, że strategiczna ocena wpływu na środowisko musi mieć zastosowanie jedynie do takich stref a nie do całego obszaru?

⁽¹⁾ - Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko

⁽²⁾ - Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 17 października 2014 r. – AAS Gjensidige Baltic, reprezentowana przez litewski oddział AAS Gjensidige Baltic przeciwko UAB DK PZU Lietuva

(Sprawa C-475/14)

(2015/C 007/20)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AAS Gjensidige Baltic, reprezentowana przez litewski oddział AAS Gjensidige Baltic

Strona pozwana: UAB DK PZU Lietuva

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 lit. b) dyrektywy 2009/103/WE ⁽¹⁾ zawiera normę kolizyjną, którą *ratione personae* należy stosować nie tylko w odniesieniu do poszkodowanych w wypadkach drogowych, lecz także do ubezpieczycieli pojazdu, który wyrządził szkodę w wypadku drogowym, aby ustalić prawo właściwe dla powstałych między nimi stosunków, oraz czy ten przepis stanowi uregulowanie szczegółowe w stosunku do uregulowań dotyczących prawa właściwego zawartych w rozporządzeniach Rzym I ⁽²⁾ i Rzym II ⁽³⁾[?]
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze istotne jest ustalenie, czy w niniejszej sprawie stosunki prawne między ubezpieczycielami są objęte pojęciem „zobowiązań umownych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rzym I. Jeżeli stosunki prawne między ubezpieczycielami są objęte pojęciem „zobowiązań umownych”, istotna jest kwestia, czy te stosunki należą do kategorii umów ubezpieczenia (stosunków prawnych) oraz czy prawo właściwe dla nich należy ustalać zgodnie z art. 7 rozporządzenia Rzym I.

- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie istotne jest ustalenie, czy – w wypadku roszczenia regresowego – stosunki prawne między ubezpieczycielami pojazdów użytkowanych podczas sprężgnięcia są objęte pojęciem „zobowiązania pozaumownego” w rozumieniu rozporządzenia Rzym II oraz czy przy ustalaniu prawa właściwego zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rzym II te stosunki należy uważać za wtórne stosunki prawne powstające w wyniku wypadku drogowego (czynu niedozwolonego). Czy w wypadku takim jak w niniejszej sprawie ubezpieczycieli pojazdów użytkowanych podczas sprężgnięcia należy uważać za dłużników, którzy są zobowiązani do zaspokojenia tej samej wierzytelności w rozumieniu art. 20 rozporządzenia Rzym II, oraz czy prawo właściwe dla stosunków między nimi należy ustalać zgodnie z tym uregulowaniem[?]

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009 L 263, s. 11).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008 L 177, s. 6).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. 2007 L 199, s. 40).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice
Queen's Bench Division (Administrative Court) (England and Wales) (Zjednoczone Królestwo)
w dniu 27 października 2014 r. – Pillbox 38 (UK) Limited, działająca pod nazwą „Totally Wicked”,
przeciwko Secretary of State for Health**

(Sprawa C-477/14)

(2015/C 007/21)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pillbox 38 (UK) Limited, działająca pod nazwą „Totally Wicked”

Druga strona postępowania: Secretary of State for Health

Pytania prejudycjalne

Czy art. 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. ⁽¹⁾ w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE ⁽²⁾ jest nieważny w całości lub w odpowiedniej części z jednego lub kilku z następujących powodów:

- Nakłada on w całości lub w odpowiedniej części na producentów lub sprzedawców detalicznych papierosów elektronicznych szereg obowiązków, które naruszają zasadę proporcjonalności w związku z zasadą pewności prawa?
- Z równoważnych lub podobnych powodów – nie jest zgodny z zasadą równości lub niezgodnie z prawem zakłóca konkurencję?
- Jest niezgodny z zasadą pomocniczości?
- Narusza prawa producentów lub sprzedawców detalicznych papierosów elektronicznych wynikające z art. 16 lub 17 karty praw podstawowych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 127, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 194, s. 26.